

Zamansız Çağrı

– Nezahat KAYA · 12 Mart 2013

Z/amansız Ç/ağrı

Güneşin yakıp soldurduğu perdenin
Esintide savrulan fütursuz kanadı
Yüzünü yalıyordu hınzırca
Umrunda mıydı sanki
Kaç kez baktığı pencereden
Uçsuzluđa başka bir gözle bakıyordu ilk defa
Fırtınaya tutulmuş gibi titredi içten içe

Dalıp gitti yılgın boynunu bükerek
Derin derin içine çekti sükûtu
Üşüme sıtması aynı anda
Bir kandili söndürdü Irak kentte
Hüznü taşıdı tehirli yalnızlığına
Yutkundu acı acı
Genzini yakıp geçerken buruk tadı
Yumuldu gözleri

Kıyasıya duygular tükenmişti bir bir ardına
Hasat zamanını beklemeden
Oysa tek dirhem tanesi için boğuşurken
Gel-geç zamana aldanmıştı
Çakıllı ovada

Gökten israflı yıldızlar oluk oluk döküldü
Unutup taramaya üşendiği saçlarına
Bu kez hiç birine göz kırpmadı
Taşlaşmış yürek değirmeni öğüttü
Bağıra çağıra
Gürültüsü yırtı bağrını

Gövdesinden yarı kopmuş dal misali
Sersefil büzüldü koynuna doğru
Elleri korumak istedi

Son gelecek sancıya karşı halini

Bakışları kilitlenirken

Pusulası yön buldu dudağının kısılcında

Hadi gidelim dedi gurbete usulca

Bir ölüm sessizliğinde

Arkasını döndü sılaya...

Nezahat YILDIZ KAYA